

Concurs de admitere în magistratură
octombrie 2022 – iunie 2023

PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept civil și drept procesual civil

25 ianuarie 2023

Întrucât de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept civil și drept procesual civil, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în anexa atașată la prezentul, în temeiul art.20 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru testul-grilă de verificare a cunoștințelor juridice la materia: Drept civil și drept procesual civil.

Au fost formulate contestații astfel:

1. La drept civil au formulat contestații 31 de candidați, cu privire la următoarele întrebări:

- Întrebarea nr. 1 de la G1, corespondență: G1: 1, G2: 22, G3: 19, G4: 6, contestată de un număr de: 1 candidat

Potrivit art.448 Cod civil *copilul din afara căsătoriei a cărui filiație a fost stabilită potrivit legii re, tată de fiecare părinte și rudele acestuia, aceeași situație ca și aceea a unui copil din căsătorie*. Textul de lege citat validează ca a fi adevărată afirmația de la litera A, punctată drept răspuns corect.

Prevederile art.408 și art.414 Cod civil indicate de candidat nu invalidează principiul potrivit căruia în materie de filiație, copilul din afara căsătoriei are același statut juridic cu al copilului din căsătorie, deoarece reglementează modurile de stabilire a filiației, respectiv prezumția de paternitate.

- Întrebarea nr. 3 de la G1, corespondență: G1: 3, G2: 7, G3: 10, G4: 7, contestată de un număr de: 3 candidați

Dispozițiile art.1381 alin.2 și 3 și ale art.1395 alin.2 din Codul civil, indicate în cadrul unei contestații, sunt fără relevanță raportat la enunțul întrebării, din care reiese cu claritate că problema de drept pusă în discuție, prin coroborare cu varianta A de răspuns, este legea de drept material aplicabilă în situația existenței unui conflict de legi în timp, având în vedere că data faptelor ilicite (10.09.2011) se situează anterior intrării în vigoare a Legii nr.287/2009 privind Codul Civil (01.10.2011), în timp ce data introducerii cererii de chemare în judecată (24.09.2014) este ulterioară acestui moment. În atare situație, sunt incidente dispozițiile art.103 din Legea

nr.71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, conform cărora *obligățiile născute din faptele juridice extracontractuale sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data producerii ori, după caz, a săvârșirii lor*, a căror aplicare conduce la concluzia că varianta A de răspuns este corectă.

Sunt neîntemeiate și contestațiile prin care se invocă faptul că varianta C de răspuns este greșită pe motiv că nu rezultă împrejurarea invocării excepției prescripției. Varianta C de răspuns nu pune în discuție modalitatea în care a fost invocată excepția prescripției, ci caracterul întemeiat sau neîntemeiat al acesteia, aspectele invocate în cuprinsul contestațiilor excedând enunțului întrebării.

• Întrebarea nr. 4 de la G1, corespondență: G1: 4, G2: 13, G3: 24, G4: 8, contestată de un număr de: 2 candidați

Motivele celor două contestații se subsumează criticilor folosirii din enunțul întrebării a terminologiei "nulității" și nu a "anulării", situație în care se creează un echivoc în ceea ce privește aplicabilitatea instituțiilor de drept substanțial civil a nulității absolute și nulității relative a actelor juridice; în acest sens, "nulitatea" enunțată nu poate viza decât "nulitatea absolută", dat fiind că pentru "nulitatea relativă" la nivel doctrinar se folosește întotdeauna termenul de "anulabil", ceea ce face ca răspunsul corect să fie și cel de la lit. C, raportat la dispozițiile art. 1249 alin. 1, art. 2517 și art. 1549 Cod civil.

Contestațiile sunt neîntemeiate, dat fiind că, în mod cert, enunțul întrebării respectă cu fidelitate și acuratețe dispozițiile art. 1249 alin. 1 Cod civil, în privința noțiunii sancțiunii cu caracter general a "nulității" actelor juridice, potrivit cărora *orice contract încheiat cu încălcarea condițiilor cerute de lege pentru încheierea sa valabilă este supusă nulității, dacă prin lege nu se prevede o altă sancțiune*.

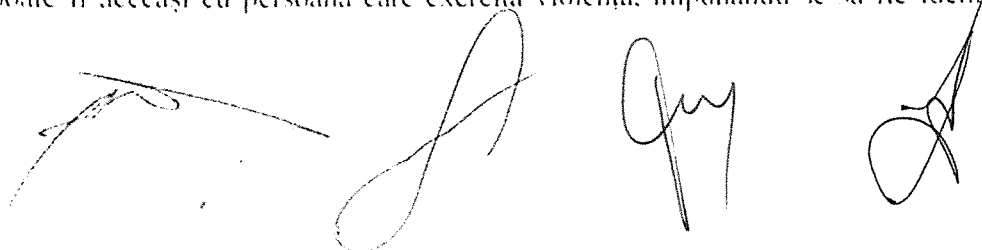
Felul nulității (absolute sau relative) se stabilește, în primul rând, ținând cont de indicația legiuitorului. Astfel, în Noul Cod Civil, nulitatea absolută este desemnată fie prin sintagma cu atare (art. 66, art. 196-197, art. 206-207, art. 684, art. 775, art. 956, art. 1015 Cod civil), fie prin formula "constatarea nulității" (de exemplu, art. 306, art. 319 Cod civil) sau "act nul" (art. 1247, art. 2274 Cod civil), iar nulitatea relativă este desemnată, în afară de sintagma cu atare (art. 685, art. 1032, art. 1124 Cod civil), prin formula "act anulabil" (art. 1248, art. 1262, art. 1299 Cod civil).

Dacă în raport de natura interesului ocrotit de norma juridică încălecată nu se poate determina felul nulității, atunci se va aplica prezumția de nulitate relativă stabilită de art. 1252 Cod civil, care dispune că *în cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoiește din lege, contractul este anulabil*.

În consecință, atât timp cât în enunțul întrebării nu este indicat expres felul nulității, în niciun caz nu se poate prezuma existența nulității absolute, situație în care cazul particular al imprescriptibilității nulității absolute (art. 1249 alin. 1 Cod civil) și prevăzut ca variantă de răspuns al lit. C este inaplicabil și vădit incorect.

• Întrebarea nr. 7 de la G1, corespondență: G1: 7, G2: 21, G3: 3, G4: 12, contestată de un număr de: 3 candidați

Candidații au arătat că singurul răspuns corect este cel de la litera C, conchizând în esență că exprimarea folosită în cuprinsul variantei de răspuns de la litera B ar fi deficitară, lăsând loc de interpretare, deoarece actele de violență nu se fac de către persoana care exercită posesia, ci acestea trebuie făcute asupra persoanei care exercită posesia, iar persoana care exercită posesia nu poate fi aceeași cu persoana care exercită violența, impunându-se să fie identificate în mod

distinct. S-a apreciat că persoana care exercită posesia face trimitere la cel asupra căruia se exercită actele de violență, iar nu la cel care tulbură posesia, astfel că acesta din urmă trebuie indicat ca fiind acela care tulbură posesia/exercită violența/a produs deposedarea prin violență.

În conformitate cu art. 924 Cod civil, posesia este tulburată atât timp cât este dobândită sau conservată prin acte de violență, fizică sau morală, care nu au fost provocate de o altă persoană. Posesia viciată devine utilă îndată ce viciul încetează, potrivit art. 927 Cod civil.

Rezultă astfel că viciul posesiei este un viciu temporar, întrucât posesia redevine utilă, sub acest aspect, de îndată ce actele de violență ale persoanei care exercită astfel posesia au încetat, varianta de răspuns B fiind în consecință corectă.

Din terminologia folosită reiese cu claritate că actele de violență ale persoanei care exercită posesia nu se puteau referi decât la persoana care dobândise posesia prin violență și o exercitase tot astfel până la momentul la care posesia a redevenit utilă (premise respectivului viciu reprezentând-o exercitarea posesiei prin acte de violență). Exprimarea regăsită în varianta de răspuns de la litera B nu lasă loc niciunor interpretări în sensul celor punctate de candidați, rezultând cu evidență că s-a avut în vedere posesia viciată, astfel cum a fost aceasta exercitată prin actele de violență ale persoanei care a determinat tulburarea sa. Se confundă situația violenței - viciu al posesiei cu violența - viciu de consimțământ (art. 1216 Cod civil) care trebuie să provină de la cealaltă parte contractantă sau de la un terț, ca atare să fie exercitată asupra celui direct lezat.

• Întrebarea nr. 8 de la G1, corespondență: G1: 8, G2: 23, G3: 22, G4: 5, contestată de un număr de: 1 candidat

Potrivit prevederilor art.1599 lit. a și lit. b Cod civil preluarea datoriei se poate realiza fie printr-un contract încheiat între debitorul inițial și noul debitor, dacă creditorul își să acordul, fie printr-un contract încheiat între creditor și noul debitor, prin care acesta din urmă își asumă obligația. În ambele situații preluarea datoriei nu poate opera fără acordul (consimțământul) creditorului, deoarece art.1599 lit. a Cod civil face trimitere expresă la art.1605 Cod civil, iar încheierea unei convenții între creditor și debitor presupune acordul primului.

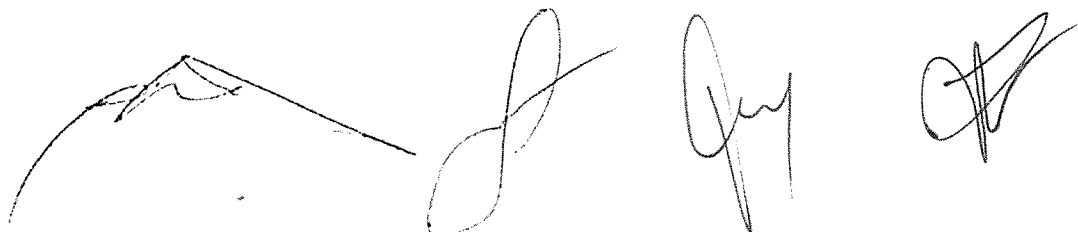
De asemenea, potrivit art.1609 Cod civil novația prin schimbare de debitor intervine atunci când un debitor nou îl înlocuiește pe cel inițial, și în acest caz fiind necesar acordul (consimțământul) creditorului.

Astfel, din punctul de vedere al acordului creditorului există asemănarea între cele două instituții, respectiv preluarea datoriei și novația prin schimbare de debitor.

Din modul de redactare al întrebării rezultă în mod clar că tocmai această asemănare s-a urmărit a fi valorificată de vreme ce în răspunsul punctat ea a fi corect se face referire expresă la efectele care se produc față de creditor în cazul în care acesta nu își exprimă consimțământul, nefiind avute în vedere alte elemente de natură a deosebi cele două instituții.

• Întrebarea nr. 11 de la G1, corespondență: G1: 11, G2: 6, G3: 20, G4: 10, contestată de un număr de: 11 candidați

Contestațiile sunt întemeiate. Varianta A de răspuns prevede, ca ipoteză corectă, posibilitatea încetării coproprietății obișnuite fie ca urmare a dobândirii de către unul dintre titulari a cotelor-părți ce aparțin celorlalți titulari, fie prin încheierea unor contracte cu fiecare dintre aceștia, având ca obiect cota-parte a fiecăruia din dreptul de proprietate. Această concluzie rezultă din utilizarea conjuncției „ori”. Însă, teza a II-a a variantei A de răspuns nu poate fi apreciată corectă, atât timp cât face referire la contracte în general, iar nu doar la contracte translativ de drepturi, incluzând, astfel, și contracte care nu au ca obiect transferul cotelor-părți.

În această ultimă situație, coproprietatea obișnuită nu ar încheia, ceea ce face ca varianta A de răspuns să nu poată fi apreciată corectă.

Prin urmare, dată fiind eroarea de tehnoredactare a variantei A de răspuns, constând în includerea conjuncției „ori”, în temeiul art.20 alin.4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, punctajul aferent acestei întrebări se va acorda numai candidaților care au indicat varianta de răspuns C.

• Întrebarea nr. 13 de la G1, corespondență: G1: 13, G2: 10, G3: 9, G4: 13, contestată de un număr de: 12 candidați

Nouă dintre candidați au solicitat punctarea ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera B, doi dintre candidați au susținut că doar varianta de răspuns de la litera B ar fi corectă, în vreme ce un candidat a solicitat anularea întrebării, pe motiv că varianta C punctată ca fiind corectă nu respectă legislația în vigoare la data publicării anunțului privind organizarea concursului, în raport de noile modificări legislative aduse prin Legea nr. 140/2022, cuprinzând și făcând trimitere la noțiunea de pus sub interdicție, instituție ce nu-și mai regăsește reglementarea sub această denumire în dispozițiile Codului civil (argumente expuse și de unul din candidații care au susținut exclusivitatea răspunsului B ca fiind corect).

În conformitate cu dispozițiile art. 1474 alin. (1) Cod civil, creditorul este dator să refuze plata oferită de terț dacă debitorul l-a înștiințat în prealabil că se opune la aceasta, cu excepția cazului în care un asemenea refuz l-ar prejudicia pe creditor.

Raportat la acest text legal, ca regulă, creditorul este obligat să refuze plata oferită de terț dacă debitorul l-a înștiințat în prealabil că se opune la aceasta, excepția reprezentând-o situația în care un asemenea refuz l-ar prejudicia.

Or, varianta de răspuns B prevede că în materia plății, creditorul nu este obligat să refuze plata oferită de terț, chiar dacă debitorul s-a opus în prealabil acestei plăți, conduită ce nu este în concordanță cu regula instituită de dispoziția legală anterior enunțată, regăsindu-ne ca atare în ipoteza unei variante greșite de răspuns, contrar susținerilor candidaților. Incorectitudinea acestei variante de răspuns a întrebării rezultă din formularea sa în sens contrar regulii prevăzute la art. 1474 alin. (1) Cod civil.

Inclusiv în situația în care varianta de răspuns în discuție ar fi menționat situația de excepție la care au făcut trimitere candidații, în sensul că „în materia plății, creditorul nu este obligat să refuze plata oferită de terț, chiar dacă debitorul s-a opus în prealabil acestei plăți, cu excepția cazului în care un asemenea refuz l-ar prejudicia pe creditor”, varianta de răspuns tot nu ar fi fost corectă, prin raportare la negația conținută de enunțul răspunsului.

Nefondate sunt și argumentele candidatului care a susținut corectitudinea și a variantei de răspuns B, prin prisma faptului că din datele grilei nu ar rezulta îndeplinirea condiției cu privire la înștiințarea creditorului despre opunerea debitorului la efectuarea plății, detalii de altfel irelevante în contextul în care se amintește de opunerea în prealabil a debitorului la efectuarea respectivei plăți (cum se prevede și în conținutul textului de lege), iar întrebarea a fost menită să verifice consecințele juridice ale opoziției manifestate de debitorul obligației cu privire la plata oferită creditorului său de către un terț, respectiv dacă într-o atare situație creditorul este sau nu obligat să refuze plata, nicidecum aspectele reliefate de candidat.

Nu pot fi primite nici contestațiile care susțin că varianta C de răspuns, punctată conform baremului inițial, nesocotește legislația în vigoare la momentul publicării anunțului privind organizarea concursului, ignorând modificările aduse prin Legea nr. 140/2022, câtă vreme întrebarea viza materia executării obligațiilor (subiectele plății), nu măsurile speciale de ocrotire în contextul noilor modificări legislative. Pe de altă parte, ipoteza avută în vedere de grilă privea plata efectuată unui creditor care era pus anterior sub interdicție prin hotărâre definitivă (măsură

aplicată în consecință în baza dispozițiilor legale incidente la acele momente, în acord cu specificul și configurația de atunci a instituției, neinteresând modificările legislative survenite ulterior - detalii de altfel irelevante în contextul de ansamblu al grilei, respectiv enunțului ce alcătuiește varianta de răspuns), interesând în concret condițiile în care plata efectuată unui incapabil poate avea efect liberator pentru debitorul obligației, anume numai în măsura în care profită creditorului, în conformitate cu dispozițiile art. 1476 Cod civil, determinând ea atare reținerea ca fiind corectă a variantei C de răspuns.

• Întrebarea nr. 16 de la G1, corespondență: G1: 16, G2: 12, G3: 8, G4: 3, contestată de un număr de: 5 candidați

Criticile celor 5 contestații se subsumează invocării ca variantă corectă de răspuns și a enunțului de la litera B, în raport de dispozițiile art. 581 alin. 1 lit. b) și art. 582 alin. 1 lit. c) Cod civil, raportate la art. 595 Cod civil, în temeiul cărora s-a susținut că valoarea de circulație se stabilește la data hotărârii judecătorești de soluționare a cererii de acesiune imobiliară artificială (art. 595 Cod civil): proprietarul imobilului are opțiunea de a cere instanței obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul, la valoarea de circulație pe care acesta îl are la data hotărârii judecătorești, prin "imobil" înțelegându-se doar "teren", nu și "terenul cu construcție", în interpretarea art. 582 alin. 1 lit. c) Cod civil și a dispozițiilor Legii nr. 7/1996.

Contestațiile sunt neintemeiate, în mod cert ambele teze juridice prevăzute de art. 581 alin. 1 lit. b) și art. 582 alin. 1 lit. c) Cod civil, și anume, în situația realizării unei lucrări autonome cu caracter durabil asupra imobilului altuia, fie că au fost efectuate cu bună-credință, fie că au fost efectuate cu rea-credință, proprietarul imobilului are dreptul să ceară în justiție obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat.

Așadar, ceea ce este esențial pentru stabilirea valorii de circulație a terenului este ca valoarea să fie stabilită făcându-se abstracție de existența construcției, altfel spus valoarea de circulație să fie stabilită pentru un teren liber de orice construcții.

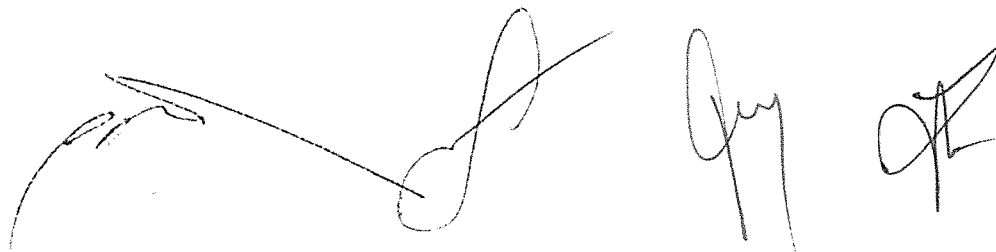
Acesta fiind criteriul impus de legea substanțială civilă pentru determinarea valorii de circulație a unui teren, în cele două situații specifice instituției acesiunii imobiliare artificiale, prevăzute de art. 581 alin. 1 lit. b) și art. 582 alin. 1 lit. c) Cod civil, este limpede că acest criteriu imperativ lipsește din ipoteza juridică ce constituie enunțul lit. B, ceea ce face ca acesta să fie incomplet și, prin urmare, încorect.

Totodată, este evident că dispozițiile art. 581 alin. 1 lit. b) și art. 582 alin. 1 lit. c) Cod civil se coroborează și completează cu dispozițiile art. 595 Cod civil, în privința momentului, adică datei la care se stabilește valoarea unui astfel de teren, și anume întotdeauna "la data pronunțării hotărârii judecătorești", această prevedere legală corect enunțată în răspunsul de la lit. B, nefiind suficientă însă pentru a valida acest răspuns ca fiind corect, în lipsa mențiunii imperative "la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat".

În ceea ce privește contestația prin care se invocă faptul că nu s-au avut în vedere și prevederile art. 699 Cod civil, se poate observa că grila în discuție vizează materia acesiunii imobiliare, iar prevederile indicate de candidat vizează materia suprafeței, neputând astfel să fie aplicate.

• Întrebarea nr. 18 de la G1, corespondență: G1: 18, G2: 1, G3: 17, G4: 22, contestată de un număr de: 2 candidați

Întrebarea nu excede tematicii de concurs deoarece la punctul II (Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificări și completările ulterioare) subpunctul 7

(proprietatea privată) din tematică publicată este indicată în mod expres „apărarea dreptului de proprietate privată”, iar în Codul civil acțiunea în revendicare este reglementată de prevederile art.563, articol care se regăsește în Secțiunea a 2-a „Apărarea dreptului de proprietate privată” din cadrul Titlului II „Proprietatea privată”.

Tematică publicată urmărește structura Codului civil, și include și acțiunea în revendicare, iar faptul că în anii anteriori „acțiunea în revendicare” era indicată în mod distinct în tematică nu poate conduce la concluzia că în tematică prezentului examen „acțiunea în revendicare” ar fi exclusă.

Răspunsul de la litera B, punctat ca a fi corect vizează efectele admiterii acțiunii în revendicare și reproduce prevederile art.566 alin.1 Cod civil potrivit cărora *părâtul va fi obligat la restituirea bunului sau la despăgubiri dacă bunul a pierit din culpa sa [...]. În toate cazurile despăgubirile vor fi evaluate în raport cu momentul restituirii.*

Nu se poate reține aplicabilitatea prevederilor art.1642 teza a II-a Cod civil deoarece acest text de lege are în vedere modalitățile de restituire a prestațiilor, ce intervine în cazurile expres prevăzute de art.1635 Cod civil.

Efectele admiterii acțiunii în revendicare sunt expres prevăzute de dispozițiile art.566 Cod civil, dispoziții valorificate în cadrul răspunsului de la litera B.

• Întrebarea nr. 20 de la G1, corespondență: G1: 20, G2: 2, G3: 7, G4: 9, contestată de un număr de: 1 candidat

Potrivit dispozițiilor art.1373 alin.3 Cod civil *comitentul nu răspunde dacă dovedește ca victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.*

În baza acestui text de lege comitentul este exonerat de răspundere în cazul în care victima cunoștea sau putea să cunoască faptul că prepusul a acționat fără legătură cu atribuțiile sau scopul funcțiilor încredințate. *A contrario*, comitentul nu poate invoca în favoarea sa prevederile art.1373 alin.3 Cod civil dacă prepusul a acționat fără legătură cu atribuțiile sau scopul funcțiilor încredințate, însă victima nu a cunoscut acest fapt.

Astfel, în temeiul textului de lege citat exonerarea de răspundere a comitentului poate opera, după cum victima a cunoscut sau nu că prepusul a acționat fără legătură cu atribuțiile sau scopul funcțiilor încredințate, iar nu după cum victima a cunoscut sau nu existența raportului de prepușenie.

De vreme ce răspunsul de la litera B leagă răspunderea comitentului de cunoașterea raportului de prepușenie de către victima, acesta nu poate fi reținut ca a fi corect.

• Întrebarea nr. 22 de la G1, corespondență: G1: 22, G2: 19, G3: 5, G4: 18, contestată de un număr de: 1 candidat

Răspunsurile indicate ca a fi corecte de la literele B și C au în vedere dispozițiile art.1247 alin.2 și alin.3 Cod civil potrivit cărora *nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată pe cale de acțiune sau de excepție, respectiv instanța este obligată să invoce din oficiu nulitatea absolută.*

Prevederile art.178 alin.1 Cod procedură civilă invocate de candidat în motivarea contestației nu pot fi reținute deoarece au în vedere nulitățile procedurale, iar întrebarea contestată face parte din grilele aferente materiei dreptului civil, iar nu a dreptului procesual civil.

• Întrebarea nr. 25 de la G1, corespondență: G1: 25, G2: 16, G3: 4, G4: 20, contestată de un

număr de: 1 candidat

Potrivit art.1582 alin.2 Cod civil *debitorul poate, de asemenea, să opună cesionarului plata pe care el însuși ori fideiussorul său a făcut-o cu bună credință unui creditor aparent, chiar dacă au fost îndeplinite formalitățile cerute pentru a face opozabilă cesiunea debitorului și terților.*

Astfel, răspunsul indicat ca a fi corect de la litera A reproduce textul de lege citat anterior, neputând fi reținută motivarea prezentată în susținerea contestației, care are în vedere o ipoteză care nu regăsește în enunțul grilei și nici în textul de lege.

II. La Drept procesual civil au formulat contestații 27 de candidați, cu privire la următoarele întrebări:

• Întrebarea nr. 26 de la G1, corespondență: G1: 26, G2: 26, G3: 42, G4: 43, contestată de un număr de: 1 candidat

Potrivit art.39 alin.2 Cod procedură civilă *în toate cazurile, succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință de existența procesului, sau poate fi introdus în cauză, la cerere ori din oficiu. În acest caz, instanța va decide, după împrejurări și ținând seama de poziția celorlalte părți, dacă înstrăinătorul sau succesorul universal ori cu titlu universal al acestuia va rămâne sau, după caz, va fi scos din proces.*

Textul de lege citat validează răspunsul contestat de la litera B potrivit căruia nu reprezintă o încălcare a principiului disponibilității introducerea în cauză, din oficiu, de către instanță, a succesorului cu titlu particular al dreptului litigios transmis de către reclamant.

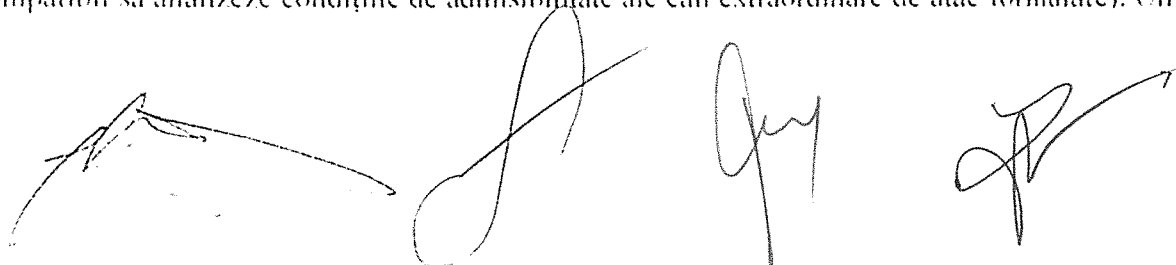
Nu poate fi primită susținerea candidatului din cuprinsul contestației în sensul că introducerea în cauză, din oficiu, de către instanță, a succesorului cu titlu particular al dreptului litigios transmis de către reclamant, nu se poate face din oficiu, ci ținând seama de poziția celorlalte părți, de vreme ce textul de lege, art.39 alin.2 Cod procedură civilă, este foarte clar în sensul că instanța poate introduce în cauză din oficiu succesorul cu titlu particular, părțile exprimându-și poziția cu privire la menținerea în proces a înstrăinătorului.

• Întrebarea nr. 28 de la G1, corespondență: G1: 28, G2: 31, G3: 35, G4: 40, contestată de un număr de: 1 candidat

Contestația este neintemeiată, întrucât enunțul întrebării nu face vorbire de nicio înțelegere între pârât și cel chemat în garanție în sensul efectuării unei plăți direct către reclamant. Prin urmare, contestația face referire la aspecte care nu au fost relevate în cadrul întrebării.

• Întrebarea nr. 29 de la G1, corespondență: G1: 29, G2: 49, G3: 40, G4: 34, contestată de un număr de: 9 candidați

Șase dintre candidați au apreciat că și varianta de răspuns de la litera C este corectă, arătând, în esență, că în situația particulară avută în vedere, judecătorul investit cu soluționarea contestației în anulare nu este incompatibil, nerezultând că este pus în situația de a-și evalua propria hotărâre, câtă vreme acesta este chemat să se pronunțe asupra motivului de contestație invocat, verificări distincte de chestiunile dezlegate anterior ca instanță de apel. De asemenea, s-a susținut corectitudinea și a variantei C de răspuns, motivat de împrejurarea că judecătorul investit cu soluționarea contestației în anulare nu este pus în situația de a-și evalua propria hotărâre, până nu s-ar constata îndeplinite condițiile de admisibilitate ale contestației în anulare (nefiind incompatibil să analizeze condițiile de admisibilitate ale căii extraordinare de atac formulate). Un

alt candidat a susținut că în ipoteza dată de varianta C de răspuns, contestația în anulare formulată este inadmisibilă, raportat la hotărârile judecătorești ce pot forma obiectul acestei căi extraordinare de atac, prevăzute de art. 503 alin. (2) și (3) Cod procedură civilă, situație în care nu poate fi reținută incompatibilitatea respectivului judecător, în caz contrar apreciind același candidat că reglementarea inadmisibilității contestației în anulare nu ar mai prezenta nicio utilitate practică.

Contestațiile formulate sunt neîntemeiate.

Întrebarea de concurs ridică problema dacă un judecător este sau nu incompatibil, atunci când este investit să soluționeze contestația în anulare formulată împotriva unei decizii date într-o revizuire exercitată împotriva deciziei pe care același judecător o pronunțase în apel, contestație în anulare întemeiată pe împrejurarea că dezlegarea cererii de revizuire este rezultatul unei erori materiale, constând în faptul că aceasta a fost anulată ca netimbrată, deși la dosarul cauzei, la momentul soluționării sale, exista dovada achitării integrale a taxei judiciare de timbru.

Or, din circumstanțele particulare ale litigiului evidențiate în cuprinsul variantei de răspuns de la litera C, față de motivul contestației în anulare invocat, rezultă că judecătorul investit cu soluționarea căii extraordinare de atac în discuție apare pus în situația de a-și evalua propria hotărâre, câtă vreme în măsura în care motivul contestației în anulare este găsit întemeiat, aceasta ar determina anularea hotărârii atacate și soluționarea cererii de revizuire ce are ca obiect însăși decizia pronunțată în apel de respectivul judecător - caz de incompatibilitate absolută prevăzut de dispozițiile art. 41 alin. (1) teza I Cod procedură civilă.

Scopul grilei nu a fost acela de a identifica dacă respectiva contestație în anulare ar fi sau nu admisibilă, după caz, ci de a se verifica dacă în ipoteza dată judecătorul este sau nu incompatibil să soluționeze calea extraordinară de atac cu care a fost investit.

În cazul cererilor de revizuire și contestațiilor în anulare, deși judecătorul trebuie să se pronunțe mai întâi asupra admisibilității acestora prin raportare la condițiile și cazurile strict prevăzute de lege în care pot fi formulate, situația regulă, potrivit art. 513 alin. (4), respectiv art. 508 alin. (3) Cod procedură civilă, este aceea a judecării acestor căi extraordinare de atac de retractare într-o singură etapă, rezultând astfel că soluționând o cale extraordinară de atac (cerere de revizuire sau contestație în anulare) împotriva unei decizii date într-o cale extraordinară de atac exercitată succesiv împotriva hotărârii sale din apel recurs, judecătorul poate fi pus în situația de a-și evalua propria hotărâre.

Faptul că există posibilitatea soluționării în etape a contestației în anulare, nu semnifică și nici nu determină concluzia că verificarea unei eventuale situații de incompatibilitate a judecătorului investit cu soluționarea sa va fi realizată la un moment ulterior și în funcție de împrejurarea dacă motivul contestației în anulare invocat va fi găsit întemeiat. Cu alte cuvinte, contrar celor învederate prin contestațiile formulate, incompatibilitatea judecătorului investit cu soluționarea contestației în anulare nu se determină în raport de soluția ce ar urma a fi pronunțată în coneret în cauză, respectiv de împrejurarea dacă se ajunge sau nu la retractarea hotărârii judecătorești atacate pe această cale, cu toate consecințele juridice aferente, fiind suficient a se reține că în situația particulară avută în vedere de varianta de răspuns în discuție, judecătorul investit cu soluționarea contestației în anulare apare pus inclusiv în situația de a-și evalua propria hotărâre.

Scopul legii este acela de a nu i se permite judecătorului să-și controleze propria soluție și de a fi exclus de la judecată judecătorul a cărui hotărâre ar putea fi, direct sau indirect, afectată ca urmare a admiterii căii extraordinare de atac exercitate de parte, pornind de la obligația asigurării deopotrivă a imparțialității obiective pe care o reclamă desfășurarea unui proces echitabil.

De altfel, așa cum s-a reținut și în considerentele Deciziei nr. 24/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 11 februarie 2021, nu se poate aprecia la momentul soluționării cererii de

abținere asupra șanselor de câștig și pierdere ale cererii de revizuire sau ale contestației în anulare sub aspectul îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acestora, soluție care nu concordă cu scopul asigurării imparțialității obiective (paragraful 117).

În ceea ce privește restul contestațiilor, doi dintre candidați au indicat ca variantă de răspuns corectă exclusiv varianta A de răspuns, în vreme ce un candidat a solicitat punctarea alternativă ca fiind corectă și a variantei de răspuns A.

În esență, respectivii candidați au susținut că judecătorul se regăsește în situația prevăzută de dispozițiile art. 41 alin. (1) Cod procedură civilă, ce reglementează un caz de incompatibilitate absolută, fără alte nuanțări suplimentare și fără ca cerința „să rezulte cu evidență că judecătorul nu este pus în situația de a-și evalua, direct sau indirect, propria hotărâre” să fie prevăzută de textul de lege.

Și aceste contestații sunt neîntemeiate, avându-se în vedere că prin Decizia nr. 24/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, citată mai sus, s-a stabilit că în cazul în care judecătorul este investit să judece o cauză extraordinară de atac de retractare împotriva unei decizii date tot într-o cauză extraordinară de atac de retractare exercitată succesiv împotriva hotărârii sale din apel sau recurs, nu sunt aplicabile prevederile art. 41 alin. (1) teza 1 Cod procedură civilă, dacă din circumstanțele particulare ale litigiului reiese în mod evident că acesta nu este pus în situația de a-și evalua, direct sau indirect, propria hotărâre.

• Întrebarea nr. 32 de la G1, corespondență: G1: 32, G2: 33, G3: 47, G4: 32, contestată de un număr de: 1 candidat

Contestația vizează susținerea ca fiind corect și răspunsul de la lit. A, fără a se motiva însă, fiind indicate doar dispozițiile art. 109 Cod procedură civilă.

Incontestabil, acțiunea posesorie având ca obiect un teren, ce constituie ipoteza de lucru avută în vedere în enunțul acestei întrebări, este guvernată de dispozițiile imperative ale art. 117 Cod procedură civilă, ce instituie o competență teritorială exclusivă, în privința căreia părțile nu pot conveni să deroge, întocmai cum interzic dispozițiile art. 126 alin. 1 Cod procedură civilă.

În consecință, răspunsul de la lit. A nu este cu certitudine corect, dispozițiile art. 109 Cod procedură civilă ce reglementează competența teritorială alternativă în situația pârâtului, persoană juridică de drept privat care are un dezmembrământ fără personalitate juridică, nefiind aplicabile niciodată în privința unei astfel de acțiuni posesorii având ca obiect un imobil, atât timp cât legea procesual civilă a stabilit prin dispozițiile art. 117 Cod procedură civilă o competență teritorială exclusivă, în privința instanței în a cărei circumscripție este situat imobilul.

• Întrebarea nr. 33 de la G1, corespondență: G1: 33, G2: 47, G3: 41, G4: 29, contestată de un număr de: 4 candidați

Candidații contestată reținerea drept corectă a variantei de litera C, însă această variantă are în vedere o acțiune în răspundere civilă delictuală (prejudiciu produs ca urmare a exercitării dolului de către pârât) situație în care suntem în prezența unui caz de necompetență teritorială alternativă (art.113 alin.1 pct.9 Cod procedură civilă), necompetență de ordine privată care nu poate fi invocată de instanță din oficiu, față de prevederile art.130 alin.3 Cod procedură civilă.

Enunțul grilei și al variantei de la litera C nu fac referire la materia protecției drepturilor consumatorului, la succesiuni sau la vreo convenție de alegere de competență, motiv pentru care incidența prevederilor art.121, art.118 sau art.126 Cod procedură civilă nu poate fi reținută decât adăugând la textul grilei.

De asemenea, enunțul contestat este suficient de clar pentru a permite candidaților să observe că se aflau în prezența unui caz de necompetență de ordine privată care nu poate fi

invocată din oficiu, fără a fi necesar să fie prezentate detalii suplimentare referitoare la instanța investită cu acțiunea sau fără a fi necesar se verifice temeinicia pretențiilor deduse judecării pentru a se determina regulile de competență.

• Întrebarea nr. 34 de la G1, corespondență: G1: 34, G2: 30, G3: 30, G4: 37, contestată de un număr de: 6 candidați

Contestațiile sunt neintemeiate. Bibliografia publicată, care include și Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, face mențiune expresă că legislația ce trebuie avută în vedere este cea adusă la zi, în raport cu modificările legislative intervenite până la data publicării anunțului privind organizarea concursului. Prin urmare, la soluționarea întrebării trebuiau avute în vedere dispozițiile art.183 alin.1 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.310/2018, care prevăd că *actul de procedură, depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul postal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare ori trimis prin fax sau e-mail, este socotit a fi făcut în termen.*

În interpretarea acestor dispoziții legale a fost emisă de către ÎCCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept Decizia nr.45/2020, conform căreia *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 182 și art. 183 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, modificat prin Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, actele de procedură transmise prin fax sau e-mail, în ultima zi a termenului procedural care se socotește pe zile, după ora la care activitatea încetează la instanță, este socotit a fi depus în termen.*

Raportat la aceste prevederi legale, astfel cum au fost interpretate de către ÎCCJ, varianta A de răspuns este singura corectă. Decizia nr.34/2017 a ÎCCJ, respectiv Decizia nr.605/2016 a Curții Constituționale, invocate în contestații, nu mai sunt incidente, întrucât au vizat dispozițiile art.182 și art.183 din Codul de procedură civilă, în forma anterioară modificării lor prin Legea nr.310/2018.

Cât privește modul de calcul al termenului, din enunțul întrebării reiese că data de 14.02.2022 corespunde unei zi de luni, ceea ce face posibil calculul regresiv în sensul că data de 12.02.2022, când s-ar fi împlinit termenul de 30 de zile pentru declararea apelului, ar fi corespuns unei zile de sâmbătă. Fiind vorba de o zi nelucrătoare, erau incidente prevederile art.181 alin.2 Cod procedură civilă, termenul prelungindu-se până în prima zi lucrătoare, respectiv până luni, 14.02.2022. Prin urmare, enunțul cuprinde suficiente elemente pentru calculul datei împlinirii termenului procedural de declarare a apelului și pentru identificarea soluției corecte ce se impunea a fi dată excepției tardivității, respectiv de respingere a acestei excepții ca neintemeiată, astfel cum prevede varianta A de răspuns.

Prevederile art.2556 Cod civil și ale art.205 alin.2 din L.P.A. invocate în cadrul unei contestații, nu sunt incidente, întrucât reglementează termene de drept substanțial. Or, întrebarea viza termenul procedural de declarare a apelului, a cărui reglementare se regăsește în Codul de procedură civilă, iar nu în Codul civil. De altfel, întrebarea era cuprinsă în secțiunea referitoare la materia dreptului procesual civil.

• Întrebarea nr. 35 de la G1, corespondență: G1: 35, G2: 41, G3: 44, G4: 46, contestată de un număr de: 5 candidați

Unul dintre candidați a apreciat că varianta de răspuns A este eronată, întrucât indicarea în mod greșit de către instanță a termenului pentru exercitarea căii de atac constituie o cauză legală de repunere în termen din oficiu a căii de atac exercitate cu respectarea indicației greșite a

instanței, nefiind necesar ca instanța să dispună repunerea în termen, câtă vreme partea este de drept repusă în termen, omisiunea instanței de a dispune respectiva măsură fiind lipsită de consecințe juridice.

Articolul 457 alin. (2) teza a II-a Cod procedură civilă consacră un caz de repunere în termen din oficiu. Astfel, potrivit textului de lege menționat, indicarea în mod greșit de către instanță a termenului pentru exercitarea căii de atac constituie cauză de repunere în termen din oficiu a căii de atac exercitate cu respectarea indicației greșite a instanței.

Faptul că ne regăsim în ipoteza consacrării unui caz de repunere în termen din oficiu, fără a fi necesar ca partea să solicite în mod expres repunerea în termen și nici să dovedească motive temeinice care ar fi împiedicat-o să exercite calea de atac în termenul prevăzut de lege, iar nu în termenul indicat în mod eronat de către instanță în hotărârea atacată, nu semnifică că respectiva măsură nu trebuie dispusă de către instanța de control judiciar, în caz contrar putând fi opusă excepția tardivității declarării căii de atac, întocmai cum formularea în termen a căii de atac urmează a fi verificată și din oficiu de către instanță.

Repunerea de drept în termenul de formulare a căii de atac se produce atunci când partea interesată a declarat calea de atac cu încălcarea termenului legal, însă cu respectarea termenului inserat eronat în dispozitivul hotărârii atacate, ipoteză surprinsă de varianta A de răspuns, ce reia prevederile textului de lege mai sus enunțat, contrar susținerilor unuia dintre candidați.

Un alt candidat apreciază greșită varianta A de răspuns, întrucât consideră că în situația dată nu intervine repunerea în termen din oficiu, ci curgerea unui nou termen pentru exercitarea căii de atac în condițiile prevăzute de lege.

Or, repunerea părții din oficiu în termenul de formulare a căii de atac, atunci când aceasta a fost formulată în considerarea mențiunii eronate din dispozitivul hotărârii atacate, prevăzută de art. 457 alin. (2) teza a II-a Cod procedură civilă, exclude acordarea unui nou termen pentru declararea respectivei căi de atac. Se face confuzie cu situația în care mențiunea inexactă din dispozitivul hotărârii atacate vizează calea de atac deschisă împotriva acesteia, situație în care instanța fie respinge calea de atac neprevăzută de lege, exercitată de partea interesată în considerarea mențiunii inexacte din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac, situație în care va comunica hotărârea din oficiu tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată, urmând ca de la data comunicării să înceapă să curgă, dacă este cazul, termenul pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege, conform art. 457 alin. (3) Cod procedură civilă, fie procedează la recalificarea căii de atac, conform art. 457 alin. (4) Cod procedură civilă, cu consecința curgerii unui nou termen pentru declararea sau, după caz, motivarea căii de atac prevăzute de lege.

Neintemeiate sunt și contestațiile care consideră eronată varianta B de răspuns, apreciind că din modul său de formulare s-ar înțelege că acțiunea în revendicare este în competența materială a judecătorei în toate cazurile, în vreme ce aceasta se stabilește în funcție de valoarea bunului revendicat, putând atrage și competența de soluționare în primă instanță a tribunalului, atunci când valoarea litigiului depășește valoarea de 200.000 lei.

Grila urmărește să verifice instanța competentă să se pronunțe asupra repunerii în termen și care este instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen, în conformitate cu dispozițiile art. 186 alin. (3) Cod procedură civilă. Astfel, asupra repunerii în termen se va pronunța instanța competentă să soluționeze calea de atac ori să îndeplinească actul de procedură respectiv. Or, varianta de răspuns B surprinde situația repunerii părții în termenul de declarare a apelului ce a fost formulat împotriva hotărârii judecătorei, prin care s-a soluționat o cerere în revendicare, situație în raport de care repunerea în termenul de declarare a căii de atac va fi întotdeauna de competența tribunalului, ca instanță ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată, în ipoteza dată judecătoria.

- Întrebarea nr. 36 de la G1, corespondență: G1: 36, G2: 43, G3: 36, G4: 45, contestată de un număr de: 1 candidat

Contestația vizează aprecierea ca fiind greșit răspunsul de la lit. B, dată fiind folosirea cu titlu generic a sintagmei "la un alt termen de judecată" și nu cum ar fi fost corect "la termenul anterior" sau cu "un termen înainte", motiv pentru care niciunul dintre răspunsuri nu este corect.

Sușinerile sunt neîntemeiate și speculative, folosirea sintagmei "la un alt termen de judecată" din cadrul enunțării răspunsului de la lit. B fiind pe deplin inteligibilă și fără echivoc. Aceasta întrucât, este cât se poate de clar că încălcarea, de către instanța, a dispozițiilor art. 336 alin 1 Cod procedură civilă, prin respingerea cererii de observare a raportului de expertiză nedepus în termenul prevăzut de legea procesuală civilă, constituie un caz de nulitate condițională, nulitatea actului de procedură fiind condiționată însă de dovedirea unei vătămări a părții care o invocă, întocmai cum prevăd dispozițiile art. 175 alin. 1 Cod procedură civilă.

- Întrebarea nr. 38 de la G1, corespondență: G1: 38, G2: 36, G3: 38, G4: 47, contestată de un număr de: 3 candidați

Candidații care au formulat contestații solicită să fie reținută drept răspuns corect și varianta de la litera B.

Potrivit art.254 alin.4 lit. a Cod procedură civilă *în cazul amânării, pentru motivele prevăzute la alin. (2), partea este obligată, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a administra proba încuviințată să depună lista martorilor în termen de 5 zile de la încuviințarea probei, când se cere proba cu martori*

Textul de lege are în vedere reguli de administrare a probelor încuviințate în condițiile alin.(2) și alin.(3) ale art.254 Cod procedură civilă, adică acele probe justificate de situații excepționale.

Întrucât administrarea probelor astfel încuviințate conduce la o dilatare a procesului, legiuitorul a manifestat o grijă sporită pentru ca acest prilej să nu devină un caz de depășire, în mod nejustificat, a duratei estimate a procesului, motiv pentru care acordând părților elementă în propunerea și încuviințarea probelor le-a impus și unele obligații mai severe pentru a nu se ajunge la amânarea excesivă a finalizării procesului.

De aceea sancțiunea decăderii prevăzută de art.254 alin.4 Cod procedură civilă este de ordine publică și poate fi invocată și din oficiu, mențiunea din enunțul de la litera B „în acest caz, decăderea este de ordine privată”, invalidând această variantă.

Nu se poate reține ca a fi corect răspunsul de la litera B cu aplicarea prevederilor art.311 alin.2 Cod procedură civilă deoarece acest text de lege are în vedere situația înlocuirii martorilor în anumite condiții, în timp ce prevederile art.254 alin.4 Cod procedură civilă au în vedere situația în care, în mod excepțional dovezile sunt încuviințate deși nu au fost propuse prin cererea de chemare în judecată sau prin întâmpinare, iar încuviințarea lor a condus deja la o amânare a judecății.

- Întrebarea nr. 39 de la G1, corespondență: G1: 39, G2: 40, G3: 31, G4: 31, contestată de un număr de: 1 candidat

Prin intermediul contestației se susține că și varianta B de răspuns este corectă. Contestația este neîntemeiată întrucât, potrivit art.209 alin.2 Cod procedură civilă, *în cazul în care pretențiile formulate prin cerere reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca părți*. Raportat la aceste dispoziții legale, din care reiese că cererea reconvențională poate fi îndreptată și împotriva altor persoane decât reclamantul, varianta

B de răspuns, conform căreia cererea reconvențională se poate formula numai împotriva reclamantului din cererea de chemare în judecată, este vădit greșită.

• Întrebarea nr. 40 de la G1, corespondență: G1: 40, G2: 50, G3: 45, G4: 33, contestată de un număr de: 2 candidați

Întrebarea surprinde ordinea de soluționare a excepțiilor enumerate de variantele de răspuns, invocate împotriva unei cereri de contestație la executare.

Potrivit dispozițiilor art. 248 alin. (2) Cod procedură civilă, dacă se invocă mai multe excepții de fond sau de procedură, ordinea de soluționare a acestora va fi stabilită de instanță în funcție de efectele pe care fiecare dintre excepțiile invocate le poate produce, acesta reprezentând criteriul dominant care determină ordinea de soluționare a excepțiilor procesuale.

Ambii candidați susțin ca fiind corectă varianta A de răspuns, considerând că primează soluționarea excepției autorității de lucru judecat în fața excepției de tardivitate, raportat la efectele pe care prima le produce. S-a mai invocat de către unul dintre candidați și că, astfel cum a fost formulată, grila a avut un caracter general, putând fi reținută inclusiv autoritatea de lucru judecat cu privire la însăși tardivitatea contestației la executare.

Contestațiile formulate nu sunt fondate, având prioritate analiza excepției tardivității, excepție de procedură, câtă vreme interesează a se verifica cu întâietate formularea acțiunii cu respectarea termenelor prevăzute de lege, situație ce face, în măsura în care va fi găsită întemeiată, de prisos analiza excepției autorității de lucru judecat (excepție de fond prin care se invocă lipsuri strâns legate de dreptul la acțiune și componentele acestuia), determinând respingerea contestației la executare ca tardiv formulată.

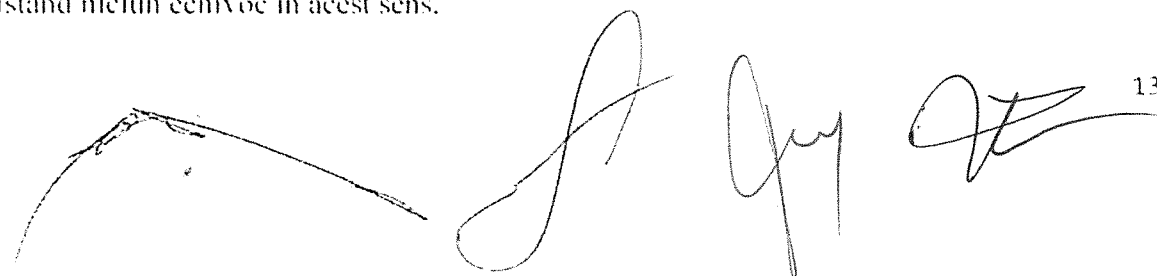
Privitor la excepția tardivității, în conformitate cu dispozițiile art. 185 alin. (1) Cod procedură civilă, atunci când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel, urmând a fi rezolvate ca atare mai întâi excepțiile referitoare la investirea instanței, cu respectarea tuturor condițiilor preserise de lege (prin constatarea decăderii, dispărând în fapt însuși cadrul procesual pentru realizarea controlului judiciar).

Situația de fapt expusă de unul dintre candidați adaugă la enunțul întrebării și descrie o situație ipotecă fără corespondent atât în cuprinsul întrebării, cât și în variantele de răspuns. În cauză nu a fost pusă problema formulării anterioare de către aceeași parte a unei contestații la executare împotriva executării silite ori aceluiași acte de executare, care să fi fost respinsă ca tardiv formulată, pentru a intra în discuție într-o contestație la executare ulterioară o eventuală opunere a autorității de lucru judecat privitor la chestiunea tranșată prin hotărârea judecătorească anterioară care statuase asupra respectivei excepții procesuale, potrivit art. 430 alin. (1) C Cod procedură civilă.

• Întrebarea nr. 41 de la G1, corespondență: G1: 41, G2: 45, G3: 39, G4: 35, contestată de un număr de: 1 candidat

Contestația vizează aprecierea incorectă a răspunsului de la litera B, motivat de faptul că reclamantul din prima cerere de chemare în judecată nu este același cu reclamantul din cea de-a doua cerere de chemare în judecată și nici nu reiese că este succesorul reclamantului din prima cerere de chemare în judecată, situație în care, nefiind identitate de persoane, nu operează autoritatea de lucru judecat.

Nu pot fi constatate ca întemeiate aceste susțineri, enunțul răspunsului de la litera B fiind cât se poate de clar în privința identității de parte a aceluiași reclamant din ambele procese, neexistând niciun echivoc în acest sens.

Situația juridică enunțată vizează efectele autorității de lucru judecat (art. 431 alin. 1 Cod procedură civilă), față de soluționarea primului proces pe calea excepției lipsei calității procesuale active, în condițiile în care același reclamant introduce o nouă cerere de chemare în judecată având același obiect în revendicare și aceeași cauză juridică, în privința căreia nu au intervenit între timp elemente noi.

• Întrebarea nr. 43 de la G1, corespondență: G1: 43, G2: 29, G3: 34, G4: 28, contestată de un număr de: 1 candidat

Potrivit art.413 alin.1 pct.1 Cod procedură civilă *instanța poate suspenda judecata când delegarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecări*, iar potrivit art.118 Cod procedură civilă *cursul perimării este suspendat cât timp durează suspendarea judecării, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute de art.413 [...]*.

Astfel atât timp cât durează suspendarea judecării pronunțată pe motiv că dezlegarea cauzei depinde de existența unui drept care face obiectul altei judecări, iar hotărârea pronunțată în dosarul care a determinat suspendarea judecării nu a rămas definitivă nu operează perimarea, varianta de la litera C fiind în acord cu prevederile art.413 și art.118 Cod procedură civilă.

Varianta de la litera C nu este condiționată de lipsa cererii de redeschidere a procesului formulată de partea interesată, ci oferă totemai elementul care validează enunțul, respectiv faptul că în dosarul care a determinat suspendarea judecării nu s-a pronunțat încă o hotărâre definitivă.

• Întrebarea nr. 44 de la G1, corespondență: G1: 44, G2: 38, G3: 29, G4: 49, contestată de un număr de: 1 candidat

Varianta C de răspuns nu poate fi luată în considerare întrucât, raportat la modul de formulare, caracterul corect s-ar putea reține doar în ipoteza în care, în fiecare situație dintre cele enumerate, termenul de apel este de 5 zile și curge de la comunicarea hotărârii. Or, această concluzie nu poate fi reținută, dat fiind că, de exemplu, în cazul perimării, conform art.421 alin.2 Cod procedură civilă, calea de atac este recursul iar termenul pentru exercitare curge de la pronunțare. Tot astfel, în cazul ordonanței președințiale, potrivit art.1000 alin.1 Cod procedură civilă, termenul de apel curge de la pronunțare sau de la comunicare, după cum hotărârea atacată s-a dat cu sau fără citarea părților.

Astfel, având în vedere că afirmația cuprinsă la varianta C de răspuns nu este adevărată în cazul fiecărei situații enumerate, răspunsul nu poate fi socotit decât greșit.

• Întrebarea nr. 45 de la G1, corespondență: G1: 45, G2: 34, G3: 27, G4: 41, contestată de un număr de: 2 candidați

Unul dintre candidați a invocat că varianta de răspuns indicată ca fiind corectă (varianta B) este incompletă și se impune anularea întrebării, întrucât aceasta nu menționează condiția ca respectiva hotărâre judecătorească obținută pe baza unei acțiuni introduse înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea, să se refere la situații atestate de alte înscrisuri preexistente, condiție apreciată ca fiind esențială în stabilirea calității acestora de înscris nou care să justifice admisibilitatea căii de atac a revizuirii.

Contestația formulată nu este întemeiată, varianta de răspuns punctată de barem nefiind incompletă, câtă vreme lipsa respectivei mențiuni nu determină lipsa de acuratețe și nici nu influențează corectitudinea răspunsului de la litera B. Mai mult, respectiva cerință, intrinsec legată de îndeplinirea condiției preexistentei înscrisului la data pronunțării hotărârii a cărei

revizuire se solicită, chiar dacă poartă o dată ulterioară pronunțării acesteia, vizează în esență situația înscrisurilor doveditoare, altele decât hotărârile judecătorești în condițiile menționate.

Celălalt candidat a susținut că niciuna din variantele de răspuns nu este corectă, pentru că nu se încadrează în textul de lege - art. 509 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește susținerea candidatului că variantele de răspuns de la literele A și C sunt eronate, contestația formulată este lipsită de interes, din moment ce conform baremului singura variantă corectă de răspuns a fost considerată varianta B, celelalte două variante fiind greșite și ca atare nepunctate în cauză.

Privitor la varianta B de răspuns, a arătat candidatul că o hotărâre judecătorească nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prescise de textul de lege care reglementează motivul de revizuire în discuție, neputându-se reține că aceasta reprezintă un înscris doveditor reținut de partea potrivnică ori care nu a putut fi prezentat dintr-o împrejurare mai presus de voința părții în litigiul finalizat cu pronunțarea hotărârii a cărei revizuire se urmărește, de vreme ce nici nu exista la acel moment.

Sub un prim aspect, se reține că un text de lege nu poate surprinde ori trata exhaustiv toate ipotezele ori situațiile factuale ivite în practică, din acest considerent urmând a fi avute în vedere și cercetate inclusiv soluțiile și interpretările doctrinare în materie.

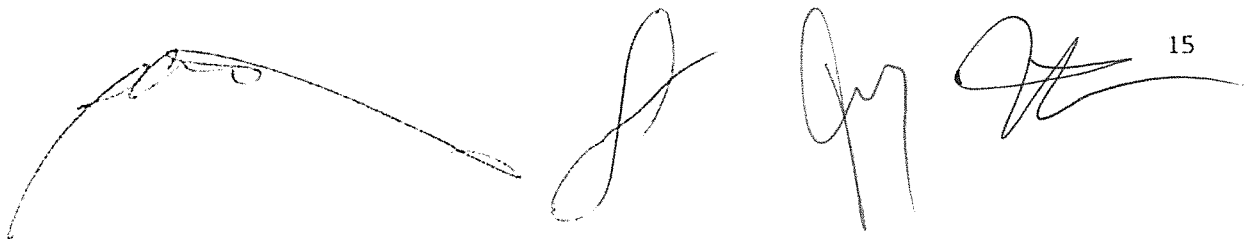
Contestația formulată este nefondată, câtă vreme este unanim acceptat în doctrină că o hotărâre judecătorească constituie înscris și poate, în anumite condiții, fundamenta o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă, admitându-se astfel că sunt situații în care pot fi invocate în revizuire și înscrisuri inexistente la momentul pronunțării hotărârii atacate. Astfel, spre exemplu, o hotărâre judecătorească intervenită după soluționarea litigiului în fond poate fi considerată, în anumite situații, ca un act nou, care să poată fi invocat într-o cerere de revizuire, și anume atunci când acea hotărâre a fost obținută pe baza unei cereri introduse înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea (exact situația exemplificată în varianta corectă de răspuns B). Într-o atare situație, hotărârea invocată ca înscris nou nu putea fi înfățișată în acel litigiu, întrucât partea nu avea posibilitatea să determine pronunțarea sa la o dată anterioară, spre a fi în măsură a se folosi de ea în litigiul în care a fost pronunțată hotărârea a cărei revizuire se urmărește ulterior (situație de altfel subsumată unei imposibilități mai presus de voința părții în a invoca respectivul înscris în litigiul anterior).

• Întrebarea nr. 46 de la G1, corespondență: G1: 46, G2: 42, G3: 26, G4: 30, contestată de un număr de: 1 candidat

Contestația vizează caracterul interpretabil al variantei de răspuns de la lit. C, în condițiile în care dispozițiile art. 713 alin. 2 Cod procedură civilă prevăd adverbul restrictiv "numai", în caz contrar, cum este enunțul contestat, lipsa acestui adverb lăsând loc la interpretări, în sensul că pot exista și alte situații în care se pot invoca motive de fapt și de drept privitoare la fondul dreptului cuprins într-un titlu executoriu, pe lângă ipotezele în care legea nu prevede o cale procesuală pentru desființarea lui sau o acțiune de drept comun.

Enunțul răspunsului de la lit. C este fără echivoc, lipsa adverbului restrictiv "numai" din sintagma "numai dacă", prevăzută expres de dispozițiilor art. 713 alin. 2 Cod procedură civilă, neconducând la o altă interpretare. Aceasta în condițiile în care folosirea doar a conjuncției "dacă", neprecedată de adverbul "numai", nu schimbă cu nimic adevărul juridic al acestui enunț, ambele construcții gramaticale, atât "numai dacă", cât și "dacă", reprezentând conectori logici între cele două propoziții în care ambele condiții sunt adevărate.

• Întrebarea nr. 49 de la G1, corespondență: G1: 49, G2: 46, G3: 48, G4: 26, contestată de un număr de: 3 candidați

Contestațiile formulate au în vedere modul de redactare al întrebării susținându-se pe de o parte că de vreme ce în enunț se vorbește de posibilitatea de a se solicita completarea hotărârii acest fapt echivalează cu posibilitatea părților de a adresa cereri instanței, urmând ca aceasta să verifice dacă sunt sau nu întemeiate, iar pe de altă parte că prin utilizarea particulei „și” s-ar putea considera că întrebarea are mai multe variante corecte de răspuns.

Criticele formulate nu pot fi reținute deoarece scopul întrebării era de a se verifica dacă sunt cunoscute de către candidați condițiile de aplicare a prevederilor art.414 Cod procedură civilă.

Utilizarea conjuncției „și” nu avea rolul de a sugera existența mai multor variante corecte de răspuns, ci de a sublinia că variantele de răspuns oferite nu conțin situații exhaustive în care se poate cere completarea hotărârii.

- Întrebarea nr. 50 de la G1, corespondență: G1: 50, G2: 27, G3: 32, G4: 27, contestată de un număr de: 3 candidați

Prin contestații se invocă, în esență, raportat la varianta A de răspuns, că atât timp cât nu s-a precizat în enunț că renunțarea este parțială, este incorect a se reține că instanța de apel va anula, în tot sau în parte, hotărârea primei instanțe. Contestațiile sunt neîntemeiate, având în vedere că varianta A de răspuns prezintă fidel dispozițiile art.406 alin.5 Cod procedură civilă. Atât timp cât nu s-a făcut nicio precizare în cuprinsul întrebării cu privire la întinderea cererii de renunțare, reiese că au fost avute în vedere ambele variante, atât de renunțare totală, cât și de renunțare parțială, astfel că varianta A de răspuns este corectă.

1. Admite contestațiile cu privire la întrebarea nr.11 de la G1, corespondență: G1: 11, G2: 6, G3: 20, G4: 10, drept civil, în sensul că răspunsul corect este numai varianta C. În consecință, în temeiul art.20 alin.4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, punctajul aferent acestei întrebări se va acorda numai candidaților care au indicat varianta de răspuns C.
2. Respinge celelalte contestații ca nefondate.

Prezentul proces verbal a fost întocmit astăzi, 25 ianuarie 2023, în 2 exemplare originale, a câte 16 pagini fiecare.

Comisia de contestații,

